

EU, CÂND ERAM

~~COPIL~~

SPION!

NOTĂ DIN PARTEA AUTORULUI:

NUMELE MEU ESTE MAC BARNETT.
SUNT AUTOR. DAR ÎNAINTE
SĂ DEVIN AUTOR, AM FOST
COPIL. ȘI CÂND ERAM COPIL,
AM FOST **SPION**.

MESERIA UNUI AUTOR ESTE
SĂ INVENTEZE POVEȘTI. ÎNSĂ
POVEȘTEA PE CARE EȘTI PE CALE
SĂ O CITEȘTI E ADEVĂRATĂ.

TOATE ACESTEA CHIAR MI S-AU
ÎNTÂMPLAT CÂND ERAM MIC.

BUP
BIP

BIP
BUP

Era anul 1989. Era sâmbătă.

Mă aflam în locul unde îmi petreceam cele mai multe zile de sâmbătă în 1989: la Terenul de Golf Teul de Aur.

Terenul de Golf Teul de Aur e un loc adevărat, pe o stradă adevărată numită Bulevardul Castro Valley, într-un oraș adevărat numit Castro Valley. Puteți verifica.

Terenul de Golf Teul de Aur este un teren de minigolf adevărat, plin de toate chestiile false pe care le găsești pe toate terenurile adevărate de minigolf: false mori de vânt adevărate, false pagode adevărate și trei dragoni falși adevărați ale căror gâturi lungi se îțeau dintr-un vulcan.

Castro Valley se află în California, un loc unde soarele e cald iar cerul este întins și albastru. Aproape întotdeauna e vreme frumoasă de stat afară, ceea ce-i grozav dacă-ți place minigolful.

Când eram copil, mi se părea că minigolful e OK.

Însă eu iubeam jocurile video.

Iar Terenul de Golf Teul de Aur avea o sală de jocuri video.

În afara sălii de jocuri era o zi frumoasă de primăvară.

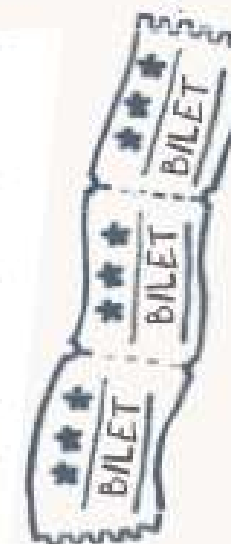
Înăuntrul sălii de jocuri era întuneric și mirosea a covoare vechi. Deasupra unei teșghele din colț se afla o firmă din neon roz pe care scria BUFET. Acolo se vindeau felii de pizza pentru un dolar. (Pizza nu era bună.) Pucurile din plastic pentru hochei de masă se izbeau de mese. Bilele tari din cauciuc se rostogoleau

prin labirintul jocului Pârția de Bile [Skee-Ball] și cădeau bufnind în șanțuri. Aparatele piuiau.

Copiii țipau. Aparatele bipăiau. Copiii țipau și mai mult. Există o zonă cu jocuri care scuipau afară fâșii de bilete pe care le puteai preschimba în premii din plastic: păianjeni falși, Super Bile. Premiile erau ieftine. Jocurile cu bilete erau pentru fraieri. Eu mă aflam acolo să mă joc jocuri video, unde cu douăzeci și cinci de cenți cumpărai trei vieți și singurul premiu era un loc pe lista de recorduri. Nu jucai pentru Super Bile. Jucai ca să fii cel mai bun.

Aparatele de jocuri erau așezate ordonat pe rânduri, asemenea coloanelor unui templu ruinat. Ecranele lor străluceau. Cuvintele INSEREAZĂ MONEDA sclikeau în întuneric. Eu mă

aflam în colț, dincolo de BESTII MUTANTE, dincolo de EXCALIBUR, dincolo de ȚESTOASELE NINJA și dincolo de FANTOME ȘI STRIGOL.

Toate jocurile alea erau în regulă. Însă eu mă jucam SPY MASTER 2 [MAESTRUL SPION 2]: EDIȚIA PENTRU SALA DE JOCURI.

SPY MASTER 2: EDIȚIA PENTRU SALA DE JOCURI era singura continuare a jocului SPY MASTER pentru sala de jocuri video. Grafica era mai bună. Misiunile erau mai nebunești. Însă în mare parte jocul era celebru pentru că era foarte, foarte greu. Imposibil. Imbatabil.

Și iată-mă pe mine, la confruntarea finală cu inamicul, cu trei vieți și un bonus.

— Hei, puștiul ăsta o să învingă SPY MASTER 2! am auzit pe cineva spunând în spatele meu.

Sari. Lovește. Sari. Sari. Lovește. Stăteam aplecat asupra panoului de comandă de trei ore, transpirând și trosnind butoanele. Când mama m-a lăsat la Terenul de Golf în dimineața aia, mi-a dat o bancnotă de cinci dolari. Am schimbat patru dolari în monede de douăzeci și cinci de cenți și am cheltuit ultimul dolar pe o felie de pizza. Farfuria unsuroasă era și acum cocoțată pe aparatul de joc.

În spatele meu se formase o mulțime.

— Încă mai are trei vieți, a spus un puști.

— Și un bonus, a adăugat alt puști.

— N-am văzut pe nimeni să învingă jocul ăsta, a spus un bărbat de patruzeci de ani în maiou care era mereu în sala de jocuri.

Am încercat să fac abstracție de toată gălăgia. Inamicul final din SPY MASTER 2 era însuși Maestrul Spion, un uriaș agent KGB care purta un costum negru și căra o servietă din metal. Confruntarea avea loc pe o aripă a unui avion rusesc.

Continuam să pocnesc butonul de săritură, ferindu-mă de atacurile Maestrului Spion.

— Hei, cum te cheamă, amice? a întrebat cineva.

— Mac.

Nu mi-am dezlipit ochii de pe ecran.

— Matt?

Mi se întâmpla de multe ori așa ceva.

— *Mac*, am repetat. *M-A-C*.

— Sunt numai trei litere! Poți să-ți pui numele întreg pe lista de recorduri!

Avea dreptate. Țsta era cel mai bun lucru în a avea un nume format din trei litere în anii '80. Și dacă învingeam jocul, aș fi avut cel mai ridicat scor. Oricine ar fi venit pe Terenul de Golf Teul de Aur ar fi aflat că eu eram cel mai bun.

Maestrul Spion a azvârlit un băț de dinamită. Am sărit peste el și i-am tras un pumn în stomac.

Mulțimea îmi scanda numele.

— O să-l învingă! a strigat bărbatul în maiou.

— Rupere, a spus un puști.

— Neah. O să crape.

Am recunoscut vocea aia.

Era Derek Lafoy.

Derek Lafoy era cu mine în școală. Îmi spunea „Mac Bătrânet”. Îmi arunca pantofii de sport pe acoperișul școlii. Avea ca animal de companie un șarpe, pe care îl păstra într-o cutie de sticlă roșie și strălucitoare, în colțul camerei lui. Aflasem despre șarpe de la puștii care-l văzuseră. Eu n-am fost niciodată acasă la Derek. Nu m-a invitat niciodată la petrecerile de ziua lui. (Dacă ar fi făcut-o, m-aș fi dus.)

— Derek, am spus eu, ce faci aici?

— Sunt la petrecerea de ziua mea, a răspuns el.

— A, am zis eu.

Am riscat să ridic privirea de la joc și am recunoscut o grămadă de colegi în mulțimea din jurul meu. Tiffany. Brandon. Hendrick. Cele două Ashley.

Ăsta putea fi momentul meu de glorie. Trebuia să câștig.

Maestrul Spion arunca săgeți otrăvite. Sari. Sari. Sari.

— MAC! MAC! MAC! scanda mulțimea.

— MATT! MATT! MATT! scandau câțiva puști din mulțime.

— CRAPĂ! CRAPĂ! CRAPĂ! scanda Derek Lafoy.

Servieta Maestrului Spion strălucea acum.

— De ce strălucește? a întrebat Domnul Maiou.

— Aoleu, a făcut un puști.

Acum Derek era singurul care mai scanda.

— CRAPĂ! CRAPĂ!

Douăsprezece raze de lumină au izbucnit din servieta Maestrului Spion, iar ecranul s-a făcut alb.

— Ofi, frate! A folosit o bombă nucleară!

Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Toate cele trei vieți ale mele au fost șterse.

Maestrul Spion și-a pus o pereche de ochelari de soare și a râs.

A apărut un cronometru. Aveam la dispoziție zece secunde să mai bag douăzeci și cinci de cenți și să merg mai departe.

TIMPUL RĂMAS: 10

Am băgat mâna în buzunar.

Nu mai era nimic în afară de șervețelul pe care îl primisem la pizza.

TIMPUL RĂMAS: 6

— V-am zis eu c-o să crape, a spus Derek Lafoy.

Mi-am scos portofelul și i-am dezlipit ariciul. Poate aș fi reușit s-ajung la aparatul de schimb și să mă întorc în șase secunde.

Nu mai aveam bani.

TIMPUL RĂMAS: 2

— Hei, are cineva douăzeci și cinci de cenți? am întrebat.

Însă mulțimea care se adunase în jurul meu s-a evaporat.

TIMPUL RĂMAS : ⌚

Pe ecran au fulgerat cele mai triste două cuvinte din limba engleză:

Eram uluit.

Mi-am verificat ceasul.

Mama era la o întâlnire la cinematograful cu prietenul ei, Craig. Craig o ducea întotdeauna la reprezentanțele de după-amiază pentru că era convins că numai fraierii plăteau prețul întreg pe un bilet la cinema. Mama nu avea să mă ia decât peste o jumătate de oră.

Ce să fac în tot timpul ăsta?

M-am hotărât să ies afară și să privesc oamenii care jucau golf. (Cele mai triste treisprezece cuvinte).

Am deschis ușa și-am ieșit la lumina zilei.

Ochilor mei le-a luat un pic să se adapteze.

Însă când au reușit, am văzut ceva ciudat lângă gaura cu numărul optsprezece.

Gaura cu numărul optsprezece avea un castel fals cu șanț și pod mobil.

Nu asta era ciudat.

Ciudat era că un câine adevărat ședea pe podul mobil, purtând un rucsac negru și ținând un sul de hârtie în gură.

— Freddie! am zis eu.

Câinele m-a observat și a început să dea din coadă frenetic.

— E câinele tău? a întrebat un tătic furios, care trebuia să lovească mingea peste podul mobil ca să nimerească gaura.

— Nu, am răspuns eu. Adică da. Nu. Oarecum.

— Atunci dă-l la o parte! a strigat tăticul.

Însă Freddie se dăduse deja la o parte.

Venea în fugă spre mine.

— Câinii n-au voie pe Terenul de Golf! a spus tăticul.

— Joacă și gata, Dennis, a spus mămica. Îl superi pe Zachary.

Freddie și-a ridicat capul și mi-a întins sulul de hârtie.

L-am luat din gura lui și l-am desfăcut.

Gura lui Freddie era udă, iar cerneala de pe sul se scursese.

Însă mai puteam citi ce scrie.

— Ce telefon? am întrebat.

În dreapta mea, un telefon cu fise a pornit să sune.

L-am luat pe Freddie în brațe.

Apoi am răspuns la telefon.

Era Regina Angliei.

TÂR TÂR

CLIC

